

Am rămas de căruță

Căruța ce poate reprezenta în mentalul nostru decât un fel de mijloc de transport arhaic, oricum superior altor mijloace care până la apariția ei nu existau. Adică un vehicul cu tracțiune animală, de obicei un cal (săracul de el, nici măcar armăsar nu mai este), care poate transporta persoane și mărfuri ușoare (chiar și ușuratică la o adică).

Această noțiune, să nu spun asocieri de elemente aparent fără legătură, dezvoltă o sumedenie de termeni, probabil intraductibili în alte limbi. Precum „a rămâne de căruță”, „a cincea roată la căruță” (pentru o persoană de prisos), „nici în car, nici în căruță” (cum ar fi nici cal nici măgar, nici călare nici pe jos, nici albă, nici neagră).

Dar și altele mai agresive, „căruța dracului” – ca un fel de scai de care nu te mai poți debarasa.

Dar ce ar însemna „a rămâne de căruță”, așa, ca prostul, și nu ca „proasta din capul statului”, adresându-se într-o emisiune de divertisment marele Amza Pellea, probabil la Elena Ceaușescu, după care regretatul actor a cam trecut în cealaltă lume din cauza unui cancer la ficat (așa se zvonea), fiind anterior de o vitalitate debordantă. Asta e, să-i fie țărâna ușoară. Dar „a se lăsa de căruță”, precum a renunța la un lucru ori o treabă începută.

Dar pe planul oniric ce ar putea însemna că visezi conducând o căruță, e semn că vei avea pierderi financiare, dar dacă la ușa ta va veni un car încărcat vei avea un noroc neașteptat, iar pe această temă sunt nenumărate variante de câștiguri ori pierderi.

Dacă pe planul ideatic lucrurile basculează între extaz și agonie, pe planul concret, existențial, cam ce se întâmplă să spunem pe eșichierul politic. Definițiile de mai sus, operațiunile ori comentariile succinte nu pot acoperi realitățile noastre dâmbovițene, infinit mai profunde, mai pragmatice, uneori chiar lipsite de sens, pe care suntem nevoiți a le trăi.

Precum ce se întâmplă pe eșafodajul politic, după alegerile europarlamentare încheiate recent unde cap de afiș au fost două neveste, ale președintelui demisionar al PNL și ale aceluiasi (nedemisionat) al PSD. Și-au trimis nevestele la Bruxelles, pentru a fi liniștite, de a le extrage din așa-zisa mocirlă politică actuală și de a câștiga lunar multe mii de euro plus altele, spre persiflarea celor rămași ca de atâtea ori în țară să-și ispășească o vină imaginară că sunt români și sunt obligați a-și plăti tributul, zilnic-lunar-anual, chiar și pentru susținerea celor de mai sus.

Cum s-ar spune, „aleșii” și-au văzut urcați sacii în căruță și dă-o încolo pe Românică, pentru că acum suntem într-o altă realitate, diferită de dâmbovițeanca mitocănie, grosolănie a acelor grobieni care încă mai locuiesc pe acolo, în fine, niște gândaci.

Acum se pune o altă problemă, aceea a alegerii Președintelui României, scrutin care va avea loc în toamna acestui an. Au loc re poziționări, alianțe și alte manifestări normale unui cadru politic, așezat, dominat a-și consolida fiecare parte, forța pe tabloul politic pe care năzuiește să îl domine. Această mișcare devorator politică, ajungând la forme canibalice, uită, ca de altfel în ultimii să spun zece ani, de cei cărora se adresează, care vor fi votanți, pompos zicând, de popor nu se interesează nici unii dintre ei. Votantul – parte a poporului – nu prea mai există. Sunt doar partide, exponenți ai acestora, sondaje de toate soiurile, luări de poziție, atitudini, invective între tabere, oarecari promisiuni (oricum vagi) iar noi, truditorii, plătitorii de taxe și impozite, lipsim cu desăvârșire din preocupările aleșilor.

Ba suntem băgați, de-a valma, în statistici. Precum, dacă a fost omorât un om, e o crimă, dacă li s-a luat viața a 2-3 semeni e o crimă odioasă, iar dacă au fost omorâți câteva sute ori mii (precum azi în Ucraina) aceasta reprezintă o statistică iar peste, este chiar îngrijorătoare.

Cam așa decurg lucrurile și în plan politic. Să spunem așa în treacăt că intră o căruță în pădure (poate fi un camion, tractor, trailer, basculă etc.). Cam care ar fi rolul ei; pădurarul sau drujbarul a venit să admire cumva peisajele noastre mirifice? Nu, el vine să taie ceva copaci, mai mulți sau mai puțini, cum îi ordonă șefulețul, care la rândul lui i-a ordonat șeful, apoi super șeful, super-super etc, spre o zonă finală de actuali deputați ori senatori. Ei, care au distrus o bună parte din această inestimabilă și lent regenerabilă avere, care s-au îmbogățit, s-au retras acum în fotolii de oameni respectabili.

Evident sunt niște jigodii, ne mint și rânjesc la televizor. Ei știu ce au făcut, că pot fi încătușați oricând dar au imunitate parlamentară (aici e o altă analiză și discuție).

Oricum, această colcăială, atrăgând simpatii electorale din mediul majorității slab pregătite intelectual, nu poate conduce decât spre o putere ca și până acum „roșie”, cu puternice rămășițe subteran comuniste, cu „copiii” lor de suflet actuali crescuți. La umbra marilor lor dascăli hârșiți în vechile structuri comuniste, au crescut și și-au dezvoltat un fel de aptitudini cameleonice spre a păcăli electoratul fie incult, fie naiv că stânga reprezintă singura alternativă. Falsă și otrăvitoare doctrină, dacă aceasta chiar există.

Căruța puterii actuale, prin vectorii ei de imagine, intră într-o pădure de responsabilități cărora nu le poate răspunde. Nu numai atât, nu se ostenește a face ceva pentru alegători (doar flamante promisiuni fără acoperire economică), prezența actualilor lideri pe mass-media, și în principal la televiziunile „prietene”, fiind singura îndeletnicire, ba într-un anume sens acum țara se conduce doar de la televizor. Jalnică situație, poporul e condus cu televizorul și, nu numai atât, a ajuns ca Premierul să se retragă pentru a conduce țara la Marele Stat Major al Armatei, deoarece în sediul Guvernului boala corupției se coace chiar pe lângă cabinetul Premierului. Grav, dacă nu foarte grav. Senzația inițială e că Premierul ar vrea să preia frâiele puterii printr-un soi de lovitură de stat (a doua sau a a treia din mandatul său) „ocupând” fotoliul de Conducător Suprem al Armatei, rol stabilit prin Constituție doar pentru Președinte.

Că actualul Prim Ministru a monopolizat toate structurile statului, la limită sau chiar încălcând Constituția, nu mai e în prezent nici un secret. Dar a debordat (practic) într-un fel a doua lovitură de stat, „temperată” prompt de, să spun, Comunitatea Internațională. Aceasta din urmă, ca un fel de Ordonator European a acțiunilor, atitudinilor și nu numai a pus lucrurile la punct, pentru ca elanul acestuia să nu producă o apropiere prea mare pe relația Rusia.

Este clar, „căruța” puterii a intrat adânc în „pădure” și nu mai vede „luminița de la capătul tunelului” (că tocmai l-au uns, cu mari forțări, pe proprietarul acestor vorbe Avocat al Poporului în cvasiinactiv perpetuu!?).

Dar de fapt ce l-ar putea interesa pe omul de rând aceste manevre de la vârful puterii? Cum ar fi, lasă, domle’, să se păruiască între ei, că la final poate ne iese și nouă ceva.

La o primă baleiere a situației cam așa ar părea, că păruiala reciprocă face parte intrinsecă din jocurile politice, care urmăresc de fapt înclinarea balanței electoratului într-un sens sau în altul.

Da, dar nu la noi. Și se prea poate ca prin actuala conjunctură politico-economică a U.E, ezitantă și neperformantă, lucrurile să degenereze într-un sens imprevizibil.

Adică fenomenele socio-economice să nu mai poată fi stăpânite de cei din vest care stau călare pe ele de ceva zeci de ani.

Partidele extremiste ori exotice – Partidul Piraților din Suedia fondat în 2006, același din Germania fondat tot în 2006, acesta din urmă are în Berlin 8,99% din electorat, Sehelswig-Holstein 8,2% – prind tot mai mult contur. Dar același Partid e în România din 2009, în Rusia (care s-a oferit ca hosting pe serverele sale pentru site-ul Organizației NASR), în Cehia (care își face campanie cu femei goale), în Spania (unde are vreo 50 de candidați) și de aiurea. În Italia, un partid exotic a ținut în șah întreaga peninsulă mai bine de o jumătate de an. Aceste exemple dovedesc că mentalul alegătorului european e în derivă. Aproape 70% nu se prezintă la vot (chiar și la noi), fiind masa tăcută, indiferentă, revoltată, delăsătoare a electoratului care nu mai crede în nici una din valorile perene socio-umane. Sau nu le mai știe, nu mai are repere, că aceste elemente de grănițuire a mentalului au fost spulberate fie de mass-media tot mai agresivă, fie de subliminale imagini de violență din reclame, care au blegit neuronii umani în așa hal încât nu mai pot reacționa la stimulii reali.

Nu prea știu cum să interpretez interesul brusc al vest-europenilor spre țărișoara noastră, prin filme cu iz turistic, spoturi publicitare, ba prin camarila britanică, ceva mai denși turiști de pe întreg mapamondul (cam sărăcuți, dar vocali), spre lucruri și stări de fapt care nouă ni se par firești. Ca de pildă case țărănești, covoare florale pe plaiuri de deal sau munte, ceva biserici ori schituri vechi, mai discret sit-uri romane ori grecești (acestea ar induce ideea în mentalul vesticilor că am avea ceva

vechime antică pe aici, cam de neacceptat deocamdată), ba niște serbări câmpenești, târguri de produse tradiționale (și nu prea), așa, ca pentru diversitate, și un târg de produse manufacturate țigănești (frumoase, dar puține și scumpe), în sfârșit o diversitate ce se vrea copleșitoare.

În realitate toate aceste manifestări ca să le spun așa cu o limbă de lemn sunt forțate. Adevăratele izvoare de cultură, de civilizație și tradiții românești au fost în mare măsură distruse în perioada comunistă, iar reluarea lor de către succesori este fie forțată, fie anacronică, oricum decuplată de izvorul milenar tradițional, dar puse pe piață mai degrabă dintr-un interes comercial.

Că tot este vorba de căruță, cum ar fi acum „Căruța poștei” a lui Grigore Dinicu, o horă lentă, de o muzicalitate excepțională, transpusă în căruța neîmplinirilor actuale. Nici nu-mi pot imagina o asemenea asociere, dar poate fi pusă.

Adică în aceeași căruță să fie înghesuiți tot felul de politicieni, acum europeni, care apar o dată la cinci ani, nici ei nu mai știu cum mai arată România și cam ce este pe aici, sunt expuși (agățați, lipiți, fixați în cuie pe bannere), aleși numai ei știu cum de vreo treime din electorat, apoi pa! Vă pupăm pe portofel. Ne lăfăim pe zeci de mii de euro pe lună la UE, că în țară nu prea mai avem ce căuta. Ba pe acolo, la Bruxelles, se mai „ascund” în eșaloanele mai mici fel de fel de copii, neveste, rude diverse, amante, în fine o întreagă faună la acele posturi călduțe.

Se regăsesc tot din această adunătură a piloșilor și pe la ambasade, agenții economice, rămurele ale I.C.R (Institutul Cultural Român și nu Intreprinderea de Cofetării și Răcoritoare dinainte de '90). Și atunci tineretul studios, cu masterate promovate aici sau pe afară (nu acei care le cumpără) în care căruță să joace? Așa e, nu sunt în cea câștigătoare, cea în care calul care o trage este cel ales să treacă primul linia de start.

Am un nepot, care a absolvit două facultăți (de-alea adevărate), are două masterate (tot pe bune, nu la facultăți fantomă), vorbește fluent două limbi străine, a muncit și muncește 10-12 ore pe zi în administrația de stat, dar la fără frecvență, și e tolerat. De ce? Pentru că în serviciile unde a lucrat și lucrează e printre puținii, dacă nu singurul care muncește cu adevărat. Restul de 80% sunt piloșii, care nici ei nu știu ce caută acolo, dar care au salarii grase, își etalează gipanele ori alte podoabe din aur, povestesc de escapade ori chefuri aici ori în afară fără număr ș.a. iar ei, ca tineri în devenire, vor fi stâlpii țării, viitorul luminos al României. Ei, cum stăm? Ce perspective avem?

Cam nasol. Acest cancer este omniprezent în structurile statului. Ar trebui, dacă nu trași cu pluta, măcar încărcați într-o căruță și lăsați în mijlocul unei păduri, fără gipane, fără mobile, doar cu o cutie de chibrituri, o pătură și o folie de plastic pentru ploaie. Lăsați așa vreo două săptămâni. Care va rezista va avea neîndoios o altă atitudine față de viață, față de valori, față de munca celor din jur, a celor care cu adevărat trudes și pe care îi persiflează.

Cam pe aproape ar fi și cu europarlamentarii noștri. Au un loc călduț, cei din țară (din eșicherul politic) au scăpat de eventuali competitori, nevestele ori amantele trimise acolo trec în penumbră, nu mai sunt în ochii presei, în fine, totul s-a aranjat.

Iar noi, cu ce ne-am ales? Ca și până acum, am rămas de căruță.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA (STOICA)

volumul „Lumini sub umbre” - Editura „Laurent - anul 2016

0%

User Rating: Be the first one !